

I wanna kiss you
But if I do then I might miss you, babe
It's complicated and stupid
Got my ass squeezed by sexy cupid
Guess he wants to play, wants to play
A love game, a love game

ฉันอยากจูมพิตคุณจัง
แต่หากทำอย่างนั้นคงไม่วายคิดถึงแต่คุณแน่
มันช่างซับซ้อนและยุ่งเหยิง
ราวกับถูกลูกศรแห่งความรักจากกามเทพปักเข้าใส่
คาดว่าเขาคงต้องการเล่นเกมละมั้ง
เกมแห่งความรักนั้นยังงัย*

บทนำ

เสียงถอนหายใจเบาๆ ดังลอยมาจากหญิงสาวหุ่นเพรียวสวยซึ่งกำลังเดินเข้ามาตามทางเดินอย่างช้าๆ เสียงสั้นร่องเท้ากระทบกับพื้นผิวที่เหยียบอย่างดังกึกกัก

"น่าแปลกใจจริงๆ ที่นายไม่ได้หลับอยู่"

เธอขยับริมฝีปากได้รูปสีแดงสดเอ่ยถ้อยคำที่ไม่รู้ว่าเป็นคำชมหรือคำประชดให้แก่ชายหนุ่มผมสีน้ำตาลออกส้มซึ่งนั่งดื่มเครื่องดื่มประเภทโกโก้เย็นรออยู่ก่อน

"นายพร้อมจะให้ฉันสัมผัสภาชนะรึยัง"

* เพลง Love game ศิลปิน Lady GaGa

เธอเคยปากอีกครั้ง...หากแต่

"=_="

ไม่มีการตอบรับหรือปฏิเสธทางคำพูดหรือแม้แต่ใบหน้า แกรมใบหน้าของชายหนุ่มที่ถูกต้องคำถามกลับดูเหมือนจะไม่ได้สนใจอะไรเอาเสียเลย จนชวนให้รู้สึกหงุดหงิด

"นี่ มีสเตอร์เอบี" เธอกระแทกเสียงดังเพิ่มขึ้นเล็กน้อย "ช่วยให้ความสนใจกับฉันหน่อยได้มั้ยหา -*-"

"...ผมไม่มีอารมณ์นี่นา จะเรียกมาทำไมก็ไม่รู้ =_="

เขาตอบเสียงเนือยจนยิ่งชวนให้หงุดหงิดมากขึ้นไปอีก

"ไม่มีอารมณ์ยังไงนายก็ต้องตอบคำถาม"

"อา...น่าเบื่อจังแฮะ" ปนอุบอิบเบาๆ

แม้นั่นจะเป็นอาการที่ทำให้หญิงสาวผู้ต้องมาสัมผัสภาษณ์สายห้าวอย่างระอาใจซ้ำๆ ก่อนจะตัดสินใจไม่ได้ใจ ดึงเอากระดาษที่อยู่ในซองเอกสารซึ่งถือมาด้วยแต่แรกออกดูแทน

"โอเค ดินะที่คำถามไม่เหมือนกันนะ ไม่งั้นฉันได้คั้งแน่"

เธอพูดพลางถอนหายใจเล็กน้อยก่อนจะอ่านข้อความที่เรียงตัวเพียงบรรทัดเดียวบนกระดาษด้วยเสียงที่ดังมากพอที่จะให้อีกฝ่ายได้ยิน

"ฟังนะ...โปรดบอกสิ่งที่ชอบที่สุดสามอันดับแรกของคุณมา"

อ่านจบก็พับกระดาษนั้นยัดกลับลงไปใซองเอกสารก่อนจะเลิกไล่ใจกับมันอย่างสิ้นเชิง

ในขณะที่อีกฝ่ายเริ่มทำสีหน้าหน่ายเต็มที ถอนหายใจซ้ำๆ แล้วเริ่มต้นตอบคำถาม

"ของที่ชอบที่สุด..."

คำตอบถูกเว้นคางเอาไว้ราวกับใช้ความคิด แต่คำตอบนั้นก็ยังคงไม่ไผล่ม่าง่ายๆ จนหญิงสาวต้องใช้สันสูงสองนิ้วครั้งที่ใส่อยู่บรรจงเหยียบเท้าเขาเพื่อเรียกสติกลับคืนให้

"นี่ มันเจ็บนะ =_="

เขาปนเบาๆ พลังชกเท้ากลับ ก่อนจะเริ่มต้นตอบคำถามที่ไม่ว่า

ตอบตามจริงหรือเอาแค่พอผ่านๆ ไปกันแน่

"ของชอบสามอย่าง...นอน นอน แล้วก็...นอน --"

"ไร้หัวใจคิดมาก นี้นายไม่คิดจะชอบอย่างอื่นด้วยรีใจ --^"

"ไม่ละ" เขาปฏิเสธก่อนให้เหตุผลต่อ "ของที่รักอย่างอื่น...ยังหาไม่ได้"

"แล้วถ้าหาได้ละ คำตอบก็ต้องเปลี่ยนไปดิ"

"...ก็คงงั้น" พยักหน้าลงรับเบาๆ "แต่เมื่อไหร่...ก็ไม่รู้สินะ"

"นั่นสิ" หญิงสาวสลับสนุน "...ฉันเองก็อยากเห็นวันนั้นเหมือนกันแหละ

มิสเตอร์เอบี ^^+"

วันที่คนอย่างมิสเตอร์เอบีผู้มีงานอดิเรกไม่ก่อย่างคือการนอนแล้วก็นอน การจะมีความรักอย่างใครเขา...วันน่าประหลาดใจอย่างนั้น จะมาถึงวันไหนกันนะ

1

The sleeping man on the tree

Group AB Kisses :

อย่าหวังอะไรเลย คาดเดาไม่ได้หรอก

เข้าประจำวันที่จะเรียกว่าสไตก็ไม่ใช่ จะหม่นหมองก็ไม่เชิง
ฉันนั่งอยู่บนรถยนต์คันหนึ่งซึ่งมีพี่ชายของตัวเองเป็นผู้ขับ และนี่ก็คือ
เสียงจากพี่ชายฉัน...

"คริส วันนี้ลงที่เดิมละกันนะ"

อืม เสียงเพราะดีหรอกนะ แต่ฟังแล้วช่างไม่น่าพิศมัยเอาเสียเลย

- * -

"โหงงี่ละ แล้วพี่ไม่เข้าโรงเรียนรีใจ" ฉันหันหน้ากลับไปแย้ง

"พี่มีธุระ กะว่าจะเข้าโรงเรียนตอนคาบสอง"

คาร์ลพี่ชายฉันนั่งไปนิดหน่อยก่อนจะตอบฉัน เป็นคำตอบที่ไม่น่าให้
อภัยเป็นอย่างยิ่ง เออะอะอะไรก็บอกว่ามีธุระได้ตลอดละ ถ้ามแบบนี้ที่ไร

ก็ได้คำตอบว่า 'มีฐานะ' แบบนี้คืนกลับมาได้ทุกที่ ==

"เอาไว้เขียนนี้ค่อยเจอกันที่ลานจอดรถที่เดิมแล้วกัน อย่างอนไสฟ์นี่น่า คริส" คาร์ลพูดเหมือนจะพยายามง้ออนฉันอยู่หรอกนะ

แต่ท่าทางที่เขาเริ่มชะลอความเร็วของรถลงแล้วเทียบข้างฟุตบอลสนามกีฬาของโรงเรียนก่อนจะจอดสนิทแล้วปลดล็อกประตูรถออกให้พร้อมสำหรับที่จะให้ฉันเปิดแล้วก้าวลงไป...มันไม่ใช่เลยสักนิด --^

แต่ฉันจะไปแย้งอะไรได้มากเกินไปกว่าปลดเข็มขัดนิรภัยออกจากตัวแล้วถอนหายใจใส่พี่ชายแรงๆ ก่อนจะบ่นเปรยให้เห็นว่าฉันไม่พอใจนักเฉยๆ

"แล้วพี่ไม่คิดว่าฉันจะมีฐานะต้องรีบเข้าเรียนบ้างรึไง ถึงได้ชอบส่งน้องสาวลงไปข้างกำแพงโรงเรียนและปล่อยให้หาทางเข้าเองได้บ่อยๆ นะ"

"เอาน่าคริส เธอก็รู้วิธีเข้าแล้วนี่นา" คาร์ลบอกพร้อมก้มกับมือตบหัวฉันเบาๆ สองสามที ก่อนจะเอื้อมมือผ่านตัวฉันมาเปิดประตูรถให้ "ลงไปได้แล้ว เตี่ยวเข้าเรียนคาบแรกสายหรือก"

...ไม่รู้เป็นหนึ่งในบริการจากพี่ชาย หรือการขบไล่ทางอ้อมกันแน่ --^

"แล้วเจอกันละกัน"

สุดท้ายฉันเลยได้แต่ถอนหายใจใส่หน้าพี่ชายอีกหนก่อนจะยอมก้าวขาออกจากรถโดยดี และทันทีที่ลงจากรถเสร็จ ปิดประตูยังไม่ทันสนิทดี คาร์ลก็ออกจากรถไปอีกหนทันใด แบบแทบไม่ทิ้งฝุ่นไว้ให้มองเลยทีเดียวนะ

เยี่ยม! ลานจอดรถมีไม่เข้า ประตูโรงเรียนมีไม่จอด แต่ชอบจอดใต้น้องสาวแท้ๆ ลงรถที่ริมกำแพงโรงเรียน

ฉันถอนหายใจให้กับตัวเองเพราะทำอะไรไม่ได้ สะพายกระเป๋าใส่สมุดดำของตัวเองเข้ากับไหล่แล้วเดินเตะฝุ่นไปตามทางข้างกำแพงโรงเรียน ก่อนจะหยุดฝีเท้าลงยังข้างกำแพงจุดหนึ่ง

กำแพงของโรงเรียนทำด้วยหินก็จริงอยู่ แต่จะมีอยู่บางจุดที่ตัวกำแพงก่อจนจนเป็นร่องเข้าไป และเมื่อใดที่มันเป็นร่องหลายจุดตามความสูงของกำแพงขึ้นไปเช่นเดียวกับจุดนี้ มันก็จะง่ายแสนง่ายต่อการปีนเข้า...เสมือนเล่นได้ผายิ่งงายยิ่งงั้น

และนี่แหละ...ก็คือ 'ประตูทางเข้าโรงเรียน' ซึ่งพี่ชายที่รักของฉันจัดให้เสมอโดยไม่ต้องรอให้ฉันเอ่ยคำร้องขอใดๆ ในช่วงหลังๆ มาเนี่ย --^^ ถ้าจะให้ฉันเดินเลาะข้างกำแพงไปเรื่อยๆ จนถึงทางเข้าหน้าหรือหลังโรงเรียนนะเหรอ...รู้รีบล่าละว่าคาเมล็ดตกว่างแค่นั้นนะ ฉันคงไม่เลือกข้ออื่นเดินลากเท้าไปจนถึงทางเข้าหลักที่ประตูโรงเรียนของจริงหรอกนะ ผู้ป็นขี้ขี้กำแพงเข้าโรงเรียนเอาอย่างง่ายกว่าเสียอีก

คิดได้แบบนี้ฉันก็จัดการกระชับกระเป๋าดูเองให้มันก่อนจะถอดเสื้อสูทออกมาผูกปิดตรงกระโปรงจีบรอบลายสก๊อตสีเทาของตัวเองเอาไว้เพื่อกันเปีย ก่อนจะถูกแขนเสื้อเช็ดสีขาวขึ้นจากข้อมือนิดหน่อยแล้วเริ่มต้นป็นส่งมือกับเท้าลัดกันเกาะและได้ไปตามร่องกรอนของกำแพงหินที่กรอนมากขึ้นทุกวันนี้ก็เพราะการทำหน้าที่เป็นบันไดให้ฉันได้นี้แหละ

หลังจากป็นขึ้นจนถึงจุดบนสุดของกำแพง ฉันก็เอื้อมมือพาตัวเองไปยั้งกิ่งไม้ใหญ่ของต้นไม้สูงใหญ่ต้นหนึ่งในสวนกว้างที่ถูกใช้เป็นบันไดสำหรับขาลงจากกำแพงสูงสู่พื้นของฉัน...

"..."

ปกติแล้ว...มันเคยเป็นต้นไม้ 'ของฉัน' แค่นั้นเดี๋ยวนะ

เออ แต่โง่งวันนี้...

ที่ที่เป็นของฉันเสมอกลับมีใครบางคนมาจับจองอยู่ด้วย แถมหมอนี่ไม่ได้มาจับจองธรรมดาประเภทนั่งไต่ต้นไม้ นั่งบนกิ่งไม้เพื่อชมวิว หรือป็นมาแอบใคร...แต่หมอนี่...

"(--)zzz"

ป็นขึ้นมาเพื่อนอนหลับ =_="

...ไม่ได้หลับแบบธรรมดาประเภทนั่งห้อยขาเอาหัวพิงลำต้นอะไรด้วยนะ แต่กลับเป็นนอนหลับเอาตัวพิงลำต้นไว้แล้วหันหน้าออกเหยียดขาขาวไปตามกิ่งของต้นไม้ประคองหลับอยู่บนพื้นหญ้า หรือก็ไม่ก็หลับบนเปลญวน ไม่ใช่ที่กำลังหลับอยู่บนกิ่งไม้ใหญ่ตามความเป็นจริง

ประหลาดมาก...ไม่กลัวว่าตัวเองจะตกลงไปตอนที่กำลังหลับเพลินๆ บ้างเลยรีงกันนะ!

"O_O?"

และเพราะความอยากรู้ อยากเห็นหน้าตาของคนทีนอนได้ประหลาดแบบนั้น ฉันเลยพยายามจะชะโงกหน้าผ่านกิ่งไม้ที่ตัวเองเกาะนั่งอยู่ไปยังกิ่งไม้ใหญ่ที่ถูกจับจองแทนที่นอนของใครบางคนซึ่งอยู่ค่อนข้างตรงข้ามกัน

แต่เป็นเพราะว่าต้นไม้มีลำต้นที่ใหญ่เกินไปนิด ดังนั้นแม้ว่าฉันจะชะโงกจนสุดตัวแทบจะตกลู่อ้อมร้อ ฉันก็ไม่ได้เห็นใบหน้าชัดๆ ของผู้ชายคนนั้น นอกเสียจากเสี้ยวหนึ่งของใบหน้าด้านข้างที่เนียนใสกับเส้นผมสีน้ำตาลจนเกือบดำ และยังสังเกตเห็นได้ก็อีกอย่างว่าผู้ชายคนนั้นไม่ได้อยู่ในชุดของคาเมลีโอต หากแต่สวมเสื้อยืดสีเทาอ่อน กางเกงยีนส์สีดำจัดแถมยังมีรอยขาดแถวๆ เข่า แล้วก็ตามด้วยรองเท้าส้นเกอร์รี่สีแดงสดอีกต่างหาก

อืม ใจจริงก็ยิ่งอยากเห็นมากกว่าเดิมอยู่หรอคะ แต่ว่านี่มันก็ใกล้เวลาเข้าเรียนแล้ว มันคงไม่ดีเท่าไรหรอกถ้าฉันจะโดดคาบแรกเพื่อเอามาพยายามชะโงกดูหน้าผู้ชายบนต้นไม้คนนี้ --

ดู้บ!

เพราะงั้นฉันเลยตั้งใจให้เลิกสนใจแล้วขยับปืนไต่ลงมายังกิ่งที่ต่ำกว่าอีกเล็กน้อย ก่อนจะกระโดดลงพื้นหญ้าเขียวสดอย่างสวยงาม

"..."

ฉันเงยหน้าขึ้นไปมองด้านบนอีกนิดหน่อย แต่จากมุมที่อยู่ต่ำกว่าแบบนี้ก็ไม่ได้มีมุมมองชัดเจนอะไรที่ตีเกินไปกว่ามุมซึ่งถูกบังด้วยลำต้นเหมือนตอนแรกเลย...ยังงั้นฉันก็มองไม่เห็นหน้าผู้ชายปริศนารองเท้าแดงคนนั้นอยู่ดี

แต๊ง...แต๊ง...

เสียงระฆังซึ่งจะต้องดังประจำในเวลาแปดโมงเช้าของทุกวันแว้วเสียงมาตามสายลม ทำให้ฉันรีบก้มมองนาฬิกาข้อมือของตัวเองตามปฏิกิริยาอัตโนมัติของร่างกายทันใด ก่อนจะแทบร้องกรี๊ด

"ตายละ แปดโมงแล้ว!"

เลิกเลย...ไม่สงไม่สมมันแล้ว เพราะมัวแต่ชะเง้อดูนั่นแหละ วันนี้เลยได้เข้าเรียนสายเลย เฮ้อออ!

หลังจากผ่านคาบเรียนไปได้สองคาบและย่างเข้าสู่คาบเรียนที่สาม
ไอซ์เพื่อนรักที่นั่งอยู่ข้างๆ ก็สะกิดยิกๆ เข้าที่ชายโครงฉัน

"คริส ไทรศัพท์ฉันแบบตฯ หมด...ยืมของเธอโทรหาพ่อหน่อยได้มั๊ย
><๑"

"อือ"

ฉันพยักหน้ารับก่อนจะหยิบกระเป๋าตัวเองขึ้นมาควานหาโทรศัพท์
"-_๑๑"

แต่หาเท่าไรก็ไม่เจอ ไม่ว่าจะมูมซ่ายมูมขวา จนกระทั่งฉันแทบ
จะเทของทุกอย่างในกระเป๋าออกมากองรื้อหาบนโต๊ะ ฉันก็ยังไม่ว่าโทรศัพท์
ของตัวเอง

"หาไม่เจอหรือ O_O" ไอซ์ถามพลางทำหน้าตกใจตามฉันไปด้วย

"อือ จำได้ว่าเมื่อเช้าหยิบมาแล้วนะ" ฉันพยักหน้าตอบพร้อมกับ
พยายามรื้อค้นของที่อยู่ในกระเป๋าตัวเองใหม่อีกหน แต่จะรื้อมูมไหนมัน
ก็ไม่มีอยู่ดี

ตายล่ะ! แล้วโทรศัพท์ฉันอยู่ที่ไหนล่ะ!! เมื่อเช้าหลังจากที่มันปลุก ฉัน
จำได้แม่นนะว่าหยิบมันมาหย่อนลงกระเป๋าเอาไว้ก่อนไปอาบน้ำ แล้วมัน
อยู่ที่ไหนกัน -_-;;

"เธอได้คุยโทรศัพท์ที่ไหนรึเปล่า" ไอซ์ตั้งข้อสังเกต ทำให้ฉันนั่งไป
ครุ่นหนึ่งก่อนนึกขึ้นได้ทันใด

จริงด้วยสิ! เมื่อเช้าตอนอยู่ในรถของคาร์ล ฉันหยิบโทรศัพท์ออกมา
โทรหาพ่อที่อเมริกาเนี่ยนา

ฟู...ถ้าอย่างนั้น ตามความน่าจะเป็นแล้วมันก็ต้องอยู่ในเสื้อสูทฉัน
สินะ U_U

ฉันถอนหายใจโล่งอกก่อนจะหันหลังหยิบเอาเสื้อที่เทาอ่อนของตัวเอง
ที่แขวนอยู่กับพนักเก้าอี้ทางด้านหลังมาล้วงเข้าไปในกระเป๋าทั้งสองข้าง
ซ้าย และขวา...

กลับมา...ขวา และซ้าย...

แต่ให้ตายสิ หากที่รอบมันก็ยังไม่มื่ออะไรอีกเหมือนเคย...เวรแล้ววสิ

=__=;;

นี่ฉันเอาไปทำหล่นไว้ที่ไหนเนี่ย แย่ละสิ นี่ถ้าคาร์ลรู้คงได้ฆ่าฉันแน่ๆ
ก็โทรศัพท์เครื่องนั้นนะ คาร์ลเพิ่งซื้อให้ฉันเมื่อวันเกิดที่ผ่านมาจากเองนะ~!

"ตายล่ะไอซ์...โทรศัพท์ฉันหายแน่ๆ เลย =_="

"คิดดีๆ จะหายได้ไงกันล่ะ"

"ไม่รู้สิ เมื่อเช้าฉันคุยกับพ่อแล้วใส่เอาไว้ในตู้ แต่ตอนนี้มันหาไม่
เจอแล้ว"

ฉันหันไปบนใส่ไอซ์ก่อนจะพยายามนึกใหม่อีกหนว่าตัวเองทำหายไป
ตอนไหน ในเมื่อฉันจำได้ว่าตอนอยู่ในรถของคาร์ล โทรศัพท์ก็ยังอยู่ดี
จะโทรถามคาร์ลว่าตกในรถรีเปล่า ถ้าตกจริงก็คงไม่เป็นอะไร แต่ถ้าไม่ได้
ตกอยู่ ฉันคงได้โดนคาร์ลตำหนิแน่ๆ...เพราะงั้นไม่เอาดีกว่านะ

หืม...เดี๋ยวนะ เมื่อเช้าฉันควรจะเอาโทรศัพท์ใส่ไว้ในตู้ แล้วฉันก็ถอด
สูทมาพันกระโปรงเอาไว้ตอนปั่นกำแพง...เพราะงั้นถ้ามันหล่นมันก็น่าจะ
อยู่แถวๆ กำแพง...หรือไม่ก็ต้นไม้นั้น

จริงด้วย!!!

"ขอไปเข้าห้องน้ำนะคะ"

ฉันยกมือพรัดพร้อมกับขออนุญาตแล้ววิ่งออกจากห้องทันทีโดยไม่ได้
ต้องรอให้อาจารย์อนุญาต ปล่อยให้เขาคิดว่าฉันต้องรีบไปบรรยายทุกหน
ก็แล้วกัน

ฉันวิ่งออกจากห้องเรียนลงลิฟต์มายังชั้นล่าง ก่อนจะวิ่งตามทางเข้า
ไปในสวนที่ซึ่งฉันจากมาในยามเช้า วิ่งจนกระทั่งถึงต้นไม้ต้นใหญ่ที่เคยคุ้น

เยสสส! และมันก็อยู่ตรงนั้นจริงๆ ด้วย TOT! ต้องขอบคุณความดี
ความชอบของเคสซิลิโคนสีเหลืองอ๋อยที่คาร์ลใส่ครอบไอโฟนเอาไว้ให้แต่
แรกที่ทำให้ฉันสะดุดตาทันทีที่วิ่งมาถึงแบบไม่ต้องหาให้มากเรื่อง

"ฮืม..."

"O_O!"

ฉันมัวแต่ดีใจไปกับโทรศัพท์ที่หาเจอจนต้องมาสะดุ้งเฮือกกับเสียง
ประหลาดที่ตั้งมาจากไหนสักแห่ง

'อิม' งั้นหรือ...-_-;;

ฉันหันมองซ้ายขวา บริเวณเขตโดยรอบสวนแถบนี้แลดูสงบเงียบ
ไม่มีใครเดินผ่านมาสักคนเดียว แล้วเสียงอิมเมื่อที่ที่ว่ามาจากไหน... ถ้า
ไม่ใช่ว่า...

ผีหรือ ไม่หรือกมั่ง =___=;;

ป๊อก ><!

อะไรบางอย่างหล่นลงมาใส่หัวฉันจนต้องเงยหน้าตามขึ้นไปมอง
หลังจากลูบหัวตัวเองป๊อๆ เสร็จ โดยลืมนึกคิดเมื่อครู่ของตัวเองไปสิ้น
ว่าถ้าหากเป็นเสียงของผีจริงอย่างว่า ถ้าเงยหน้าขึ้นไป...บางทีมันคงไม่ค่อย
น่ามองหรือชวนให้ปลื้มเท่าไร

แต่ไม่ใช่...บนต้นไม้ไม่ใช่ผีสว่างที่โหนห้อยตัวกลับหัวร้องแสร้งหรือสวาง
ผมอยู่ แต่บนต้นไม้มันมีสิ่งที่คุณเกือบลืมไปแล้ว...

ผู้ชายผมสีน้ำตาลลึมนั้น กับกางเกงยีนสีซีดและรองเท้าส้นเกอร์
สีแดงสด...

เขายังนอนอยู่บนนั้น นอนที่เดิม ท่าเดิม ตำแหน่งเดิมเป๊ะๆ แถม
ดูเหมือนจะยังไม่ตื่นเลยนับตั้งแต่ตอนที่ฉันเห็นทั้งที่เวลามันผ่านไปมาได้ร่วม
เกือบสามชั่วโมงเข้าไปแล้ว แต่หมอนี่ก็ยังคงนอนนิ่งงันเหยียดขายาว
ไปกับกิ่งไม้อยู่ดี

ชักสงสัยแล้วสิ...หมอนั้นเป็นคนแน่หรือเนี่ย นอนนิ่งเกินไปแล้วมั่ง
=O=;

ฉันพยายามจะมองให้เห็นใบหน้าของมนุษย์ประหลาดอีกสักกรอบ แต่
ฉันก็ยังคงมองไม่เห็นอยู่ดี หน้าซ้ำโทรศัพท์ในมือฉันยังส่งเสียงร้องดังลั่น
ขึ้นมาดื้อๆ โดยเบอร์ของคนโทรมาไม่ใช่ใครที่เ็น นอกจากคาร์ล พี่ชาย
ตัวเอง

และทันทีที่รับ คาร์ลก็ส่งเสียงบ่นดังลั่นชวนแสบแก้วหูมาตามสัญญาณ
โทรศัพท์ทันใด

(ทำไมพี่โทรไปเป็นสิบรอบไม่รับซะ)

"=___="

ฉันยึดมือสุดแขนเพื่อเอาโทรศัพท์ออกจากกรูหนูตัวเองให้มากที่สุด
เพื่อความปลอดภัยของแก้วหู

(แล้วนี่ตกลงเข้าโรงเรียนเรียบร้อยแล้วใช่ไหม)

"อือ"

ฉันพยักหน้าตอบและเปลวเหงาหน้าขึ้นไปมองยังด้านบนของตัวเอง
โดยอัตโนมัติ

ประหลาดคนจริงๆ นั่นแหละ ถ้าคาร์ลบอกว่าโทรมาหลายรอบแล้ว
ก็แปลว่าไอ้เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์ชวนหนวกหูของฉันก็ต้องดังร่วมสิบรอบ
ได้แล้วสิ

แต่...คนด้านบนก็ยังคงหลับนิ่งสนิทเหมือนเดิมราวกับเป็นรูปปั้นที่
มีชีวิตทำงานของมัน ไม่มีกระดิก ไม่เคลื่อนไหว อะไรเลยสักนิดเดียว

ฉันส่ายหน้าให้กับตัวเองนิดหน่อยก่อนจะเริ่มตื่นเดินออกไป ปล่อยให้
ให้นายรูปปั้นเจ้าชายนิทราบนต้นไม้ที่นั่นคงอยู่แบบนั้นต่อไปตราบนาน
เย้อออ...ประหลาดคน ประหลาดคนจริงๆ ด้วย =_=

1๙

2

เผชิญหน้า

เสียงเคาะประตูหน้าห้องฉันดังขึ้นในตอนเช้า ก่อนที่จะตามมาด้วย
เสียงของคาร์ล

"คริส ตื่นยัง กินข้าวได้แล้ว"

"ตื่นแล้ว แต่งตัวเสร็จแล้วด้วยนะ"

ฉันเปิดประตูห้องออกไป สะพายกระเป๋าที่จัดเอาไว้เรียบร้อยแล้ว
ก่อนจะเดินตามคาร์ลลงไปยังชั้นล่างของบ้าน เข้าไปในห้องครัว

คาดเดาไม่ออกว่าอาหารเช้าประจำวันคืออะไรเพราะมันไม่มีกลิ่น
อะไรบ่งชี้สักอย่าง จนกระทั่งได้มองเห็นให้กระจ่างแก่ตาตัวเอง

"คอร์นเฟลกอีกแล้วเหอคาร์ล =_=;"

ฉันบ่นงมำเมื่อเห็นว่าอาหารที่วางอยู่บนโต๊ะกินข้าวไม่ใช่อะไรที่